

meler, som gälla för de förut inrättade afdelningskontoren, eller ock med sådana, vederbörande utskott kan finna lämpligt föreslå.

Om remiss till bankoutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1887.

Er. Petter Jonsson.

N:o 138.

Af herr **H. Andersson** i Nöbbelöf m. fl., *om nedsättning med 20 proc. af grundskatterna samt lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna.*

Redan för flera år tillbaka började bland vår jordbrukande befolkning en klagan att förspörjas öfver försämrade konjunkturer. Denna klagan har sedermera blifvit högljuddare i samma mån jordbrukets produkter sjunkit i värde. Dessa produkter betinga nu i regeln 30 å 40 procent lägre pris än för ett eller annat tiotal år sedan. Vid sådant förhållande är det ej heller underligt, att de, som vid nämnda tidpunkt, under dåvarande högre pris i allmänhet, bosatte sig såsom egare eller arrendatorer af jordbruk, numera befinna sig i svår belägenhet, desto svårare i den mån det egna kapitalet från början varit otillräckligt, och att dessa jordbrukare sålunda i många fall blifvit urståndsatta att fullgöra sina förbindelser, räntor och arrenden, stundom till och med sina skyldigheter till stat och kommun.

Det är dock ej ensamt bland jordbrukarne, som klagan höres öfver försämrade affärsförhållanden; äfven en stor del fabriks- och industriidkare beklaga sig öfver dåliga konjunkturer och tillskrifva såsom or-

sak härtill, i väsentlig mån, jordbrukarnes minskade förmåga att förskaffa sig industrialster i samma utsträckning som under de senast gångna decennierna.

Under sådana förhållanden och då härtill kommer, att statsregleringarna under de senaste åren visat betydliga öfverskott, hvilket åter vittnar derom, att statsverket mer än väl borde kunna umbära en del af sådana inkomster, hvilka utgå såsom skattebidrag, särskildt af jordbruksnäringen, samt då nästan alla öfriga näringar äro mer eller mindre beroende af jordbruket, synes det vara helt naturligt, att statsmagtarna i främsta rummet böra rigta sin uppmärksamhet på upphjelpande och understödjande af denna landets — i ordets egentliga bemärkelse — modernäring. Det kraftigaste understöd som, enligt vårt förmenande, kunde bringas jordbruket, vore en fortgående lindring i de bördor, hvilka både känbart och, hvad värre är, orättvist betunga detsamma. Dit höra rustnings- och roteringsskyldigheterna samt grundskatterna.

En ytterligare minskning eller nedsättning i dessa besvär blefve för jordbrukarne en väsentlig lindring, hvilken synes oss vara vida att föredraga framför åtskilliga andra, med mer eller mindre styrka framhållna medel till det öfverklagade betryckets afhjelpande. Genom en sådan lindring skulle ytterligare ett steg vara taget till ett framtida, fullständigt utjemnande af vårt skatteväsen, så att detta småningom komme att hvila på mera rättvisa grunder än som för närvarande eger rum. Den minskning i statsinkomst, som genom en dylik skatteeftergift blefve en följd, skulle tvifvelsutan ganska snart vardas rikligen ersatt genom ökad välmåga med deraf följande stegrad verksamhet i alla riktningar.

Äfven andra skäl synas oss tala därför, att de uteslutande på jorden hvilande bördorna ju förr desto hellre måtte blifva afskaffade och på *alla* samhällsklasser efter rättvisa grunder fördelade. Vill man nemligen bereda den mindre bemedlade tillfälle att utan allt för stora och kostsamma omgångar kunna förvärfva sig en egen jordtorfva, der han kan grunda sig ett eget hem, måste man ock tillse att nuvarande kamerala och andra skiljaktigheter i jordens beskattning blifva afhjulpne och utplånade. »Vigten för ett land deraf, att ett större antal af dess inbyggare utgöres af jordegare, är obestridlig», yttrade Riksdagen redan 1879 i en af sina skrivelser och föreslog i sammanhang dermed åtskilliga lättnader i den dittills gällande lagstiftningen angående hemmansklyfning och jordafsöndring. Visserligen blefvo dessa lättnader iakttagna i den härom 6 augusti 1881 utfärdade kongl. förordningen; men ännu qvarstå dock i lagstiftningen åtskilliga bestämmelser, som äro egnade att försvåra förvärfvandet af mindre lägenheter, hvilka be-

stämmelsr åter hufvudsakligen föranledas af å jorden hvilande besvär och grundskatter. Så länge någon del deraf ännu finnes i behåll, och så länge gällande skiftesstadga icke låter landets naturliga belägenhet och förhållanden komma till sin fulla rätt, har lagstiftaren icke fullgjort hvad på honom ankommer till förbättrande af den mindre bemedlade samhällsmedlemmens sociala ställning; ja, han har till och med försummat ett af de viktigaste korrektiven mot samhällsomstörtande, socialistiska lärdomar och — agitationer.

Det är på grund af allt detta och då statsverkets *nuvarande* inkomster och tillgångar utan olägenhet medgifva en ytterligare lindring uti de på jorden hvilande bördorna, som vi tillåta oss vördsamt anhålla, det Riksdagen måtte besluta:

1) att från och med år 1888 en ytterligare nedsättning af tjugo procent i den på viss jord hvilande grundskatt skall ega rum, i öfverensstämmelse med de i kongl. kungörelsen 5 juni 1885 stadgade grunder och villkor;

2) att från och med år 1888 en ytterligare lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna skall ega rum med tjugo procent af dessa besvärers uppskattade värde, efter enahanda grunder och bestämmelser, som finnas i nu gällande lag af 5 juni 1885 angående lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna; samt

3) att erforderliga medel till ersättning åt effektiva rusthåll och rotar för det berörda lindring motsvarande belopp måtte anvisas å riksstatens 4:de och 5:te hufvudtitlar.

Stockholm den 28 januari 1887.

Hans Andersson.

J. Johansson,
Noraskog.

Nils Åkesson.

Nils Olsson.

L. Pålsson.

Jöns Bengtsson.

Folke Andersson.